

Izabrane katekeze o glavnih istinah vjere naše.

II. Bog je vječan.

Zadnji put vam kazivah d. d! da je g. Bog duh, te da neima tiela; mi ga dakle nemožemo s našima očima vidjeti. Ali vidite dragi moji, nas sv. vjera uči, i ja sam vam to već kazao, da sastojimo iz tiela i duše. Duša čini, da mislimo i živjemo, duša je u našem tielu zativorena, pa je nemožemo vidjeti, kamo li da vidimo g. Boga, početnika svih stvari. Što sam rekao, Ivane? Što imamo mi u svojem tielu, a nevidimo? — Što čini duša u nas? itd. Taj dragi g. Bog, koj je prije više tisućah godina stvorio ovaj svemir, naime nebo, zemlju, tjelesa nebeska, sve što se na nebu i na zemlji nalazi, još i sada živje, još i sada sve po svietu uređuje i upravlja. Josipe! tko je stvorio sve? — Je li dugo, da je sve to stvorio? — Pa zar još živje dragi Bog? — Vidite dragi moji, g. Bog nikad neće umrieti, on će ostati po sve vieke, i jer mu neznamo za početak i svrhu, kažemo da je od vieka, vječan. Česa neima g. Bog? — Kako se to drugčije kaže? — Tomo! što će to reći Bog je vječan? Bog je vječan, jer mu neima početka ni svrhe. — Ništa nemože obstati na svietu. Vrieme poždrije i izglođe sve blago i bogatstvo na zemlji; smrt nam eno ugrabi mile roditelje, rodbinu i prijatelje, — sve prolazi, samo g. Bog sám ostaje. Njega nam lje neugrabi ni vrieme, ni smrt, upravo nitko; on je vječan; on bijaše svagda, jest uvijek i svagda, i bit će uvijek i svagda! A ta misao puna je utjehe: ta misao nas silno poteže na krepost i dobra djela. — Franjo! postoji li što na svietu? — Kamo blago i bogatstvo? — Zar neće bit uvijek uz nas milih roditeljah i prijateljah? — Tko će ipak uvijek ostat uz nas i kod nas? Buduć nam ga nitko neugrabi, to će ostati s nami do—? Bog je vječan, do posvjedoči i kraljevski pjesnik David u 89. ps. gdje veli: „Prije nego bi gorah i postade zemlja, i njezin okrug: ti si Bog od vieka do vieka.“ Što pjeva David? Eto gledajte, prije, nego li bješe sviet stvoren, bio je—tko—? A sv. Petar kaže (2. list. 3, 8.): „Pred Bogom je jedan dan kao tisuće godina, i tisuće godina kao jedan dan!“ Što vriedi tisuće godina pred licem božjim, der mi kaži ti

Antune? — Dakle on je uvijek. Mi ćemo samo njeko vrieme poživjeti na svietu, pa onda—? — Hoće mo li i mi viekom živjeti? — Dobro, diete moje! hoćemo, hoćemo i mi uvijek živjeti nuz Boga; ali hoće li dobri bit uz Boga? — S toga dragi moji, budući je g. Bog vječan, postavimo sve svoje uzdanje u njega. Neuzdaj se u nikoga nego u Boga, jer on će bit i ostati s nami po sve vieke. Zato i jest lud onaj čovjek, koj se muči i brini za dobra ovoga svieta, kojih će eto na nestati, a malo haje i mari za dobro, koje uvijek traje. Liepo reče s tog obzira naš spasitelj: „Tražite najprije kraljestvo božje i njegovu pravicu, i ostalo će vam se takodjer dati.“ Mat. 6, 36. — Mato! što reče Isus? — Kakav je dakle onaj čovjek, koj samo za zemaljštinom, t. j. za dobrom svjetovnim hlepi? — Zbilja, ja sam vam nedavno pripoviedao onu pripoviest iz bibličke dogodovštine, gdje dragi Isus uči o bogatstvu i dobru toga svieta. — Bi li mi znao koji još kazati? Nuder dakle onako liepo, polagano i razgovjetno. — — —

Tko se dakle u Boga uzda, toga neće nitko moć osramotiti. E kad tako, dobro pazite, čujte, što ću vam pripoviedati. — Bio neki gradjan, koji je imao svega dosta; dobro se hranio i liepo nosio, i ničesa mu nije falilo. U jedan mah izvrnu se udes nanj. Dodje sad ova nesreća, napani bolest, postani kvar, udri ovo zlo, udri ono: i moj vam se siromah gradjan nadje na jedanput u velikoj nevolji i biedi, tako da je izgubio skoro sve ufanje, klonuo duhom i dreseljan postao. Tuga se povrh toga savila oko srca njegovoj (gospoji) suprug. Ona se sirota Bogu molila, njega tješila i nagovarala, kako je najbolje znala, da ga samo rieši goleme duševne boli. Sve uzalud. Srećom se dosjeti dobru sredstvu, i pričini se njeko jutro sasma tužna, sjetna-nevesela. Muž ju pita, šta joj fali, — ona pako samo uzdiše i muči. To stanje bude mužu još mučnije, pa zato stane ju ozbilnije izpitavati. Na to će ona s nuždenim glasom njemu kazivat, da je sanjala, kako je dragi Bogo umro i kako su ga angjeli sprovadjeli. To kazivanje izmami u čovjeka mali posmjeh, već od davna nije se smijao. Pače počme si on još ženu koriti, što se žalosti nad otim, budući je g. Bog v j e č a n, te nikada neumire. „Šta? — reče ona na to — zar je Bog vječan, zar neumire?“ — „Dakako, draga moja, — odgovori joj suprug, — tu neima dvojbe.“ — „A — ako je tako, prihvati žena rieč, zašto se ti neuzdaš u Njega, koji nikada neumire, koji nam broji vlasina glavi i ravna korake naše? Čemu se toliko žalostiš! Ako Bog živje, to će nam

on sjegurno pomoći!“ — Na te rieči, nuto čuda! čovjek se zamisli i smiri, primi se posla i postavi sve ufanje svoje u Boga: pa je tako blagoslov božji i sreća došla i nastanila se opet u njegovu domu! Tko će mi to onako liepo kazivati? — Dajde ti Jozo! — — — Dakle u Boga se djeco uzdajte, t. j. ufajte se pouzdano u Njega, jer On što obeća, to drži, kad ga za što umolite, n. p. da vam Gospod pamet razsvietli ili mile roditelje zdrave uzdrži, tada vas posluša i blagosliva. Sabirajte si blago u poslušnosti, marljivosti, pobožnosti, čednosti i svakoj kreposti, pa vas neće nikada Bog ostaviti, njegova otčinska ruka vodit će vas po putu kreposti i dobre nauke do raja! Čuvajte se grieha, svakoga zla djela, pa bilo ono i najskrovnije, svake grešne kratkotrajne zabave, ako drugčije neželite za uvijek nesretni biti! Pazite zato, d. d! — Bog neumire nikada, Bog je vječan! — N.

(Nastavit će se dalje.)